

Ilustrația copertei – fotografie din arhiva personală a autoarei

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RASHID CALIL, SELMA

Când merii înfloresc din nou : roman / Selma
Rashid Calil. - Cluj-Napoca : Colorama, 2020

ISBN 978-606-9056-44-8

821.135.1

© 2020 Editura COLORAMA

Fondator: Doru ABRUDAN

Director: Lucian ANDREI

Art Director: Roxana Adela PATRASCIUC

Coordonator colecție: Emilia POENARU MOLDOVAN

400014 Cluj Napoca

Str. Samuil Micu 12A

Tel./Fax: 0264 450.604

Tel: 0723 323.983

Tipar digital: www.edituracolorama.ro

<https://www.facebook.com/EdituraColorama>

SELMA RASHID CALIL

CÂND MERII ÎNFLORESC DIN NOU

roman

Editura COLORAMA

Cluj-Napoca, 2020

Respect + O să-l scheme cum vrei tu! Ferda, de ce nu mi-ai spus până acum? Așteptai... ce așteptai?

– Mi-a fost frică; știi că nu-ți dorești nevastă și copil... pentru a te dedica bolnavilor mai bine...

– Nu știi nimic! Sunt așa de fericit!

Începu s-o sărute, dar Ferda îl îndepărtă ușurel și-i spuse:

– De la început să știi că o să-l botezăm în legea mea; va fi un micuț musulman, chiar dacă vei dori să-l declari pe numele tău, să-ți fie clar! Eu nu o să accept să-l creștinez, chiar dacă trăiesc cu tine sau dacă o să mă iei de nevastă!

– Hop, hop, stai liniștită, totul va fi cum vrei, nu te ambala!

– Și n-o să vrei să-l botezi în cristelniță, cum se face la voi?

– Tu ai nevoie de translator, nu înțelegi? Sunt atât de fericit...

– Vezi că, poate o să te preseze familia să-l creștinezi... Îți spun de la început! Dacă vrei...

– Care familie? Familia mea ești tu, și tu... și o atinse ușurel pe burtă. Câte luni are?

– Păi, abia a mișcat... azi dimineață. Uite, dacă ai răbdare, poate îl simți și tu.

– Unde... ia să văd... hai, băiatul lu' tata, hai!

– Poate e fată, de unde știi?

– Știi, o să te convingi chiar azi. Te duc la colegul meu Panait, cel mai bun ecografist... Sigur e băiat!

– Stai, mai stăm puțin aici; uite ce culoare are marea... așa de frumoasă n-a fost nicicând. Marea mea...

Stăteau strânsi unul într-altul și priveau miracolul mării; valurile se loveau de dig într-un cântec de nimeni știut, iar marea privea cerul deasupra-i, vorbindu-i, așa cum o făcuse dintotdeauna.

Cuprins

Cap. I	5
Cap. II	37
Cap. III	53
Cap. IV	100
Cap. V	139
Cap. VI	153
Cap. VII	189
Cap. VIII	214

Cap. I

Mergea fără să audă și fără să vadă, încrâncenată în hotărârea ei îndelung cumpănită; lângă ea, marea își etala către cer verdele intens, respirând liniștită în ritmul valurilor ce se loveau cuminiți de pietrele digului. Cerul înalt își pierdea cu repeziciune din limpezime și, de undeva dinspre nord, cohorte de nori negri ștergeau albastrul pur.

Nu era nimeni pe dig la ora aceea iar silueta fragilă a femeii părea desprinsă dintr-un alt tablou; ochii mari și ușor oblici aveau ceva din verdele schimbător al mării, dar erau atât de stinși încât părea că viața murise în ei. Părul bogat și lung încadra fața de un oval perfect cu pielea albă și fină iar pomeții înalți și contururile încă dulci mai păstrau frăgezimea tinereții.

Ajunsă la capătul digului se așeză pe o piatră și stătu multă vreme privind absentă unduirea apei; încremenită în poziția incomodă părea parte neînsuflețită din decor. Doar respirația ei șuierată sublinia liniștea nefirească ce stăpânea natura.

Brusc valurile începură să tremure și să crească într-un vuiet care venea progresiv din adâncuri; bubuitul asurzitor al unui tunet o făcu să iasă din starea de transă ce pusese stăpânire pe ea. Ferda privi în jur iar când burta cerului se sparse și se revărsă peste ea, biciuind-o din toate părțile, o frică animalică îi inundă mintea.

Marea urla turbată cu valuri înalte ce luară cu asalt digul care, dintr-odată păru nesigur, pe cale să se dezintegreze.

Ferda căzu pradă unui atac de panică: inima îi bătea haotic, începu să găfâie și să se sufoce în același timp. Frica de moarte o cotropi în întregime și în minte simți, ca un fir de foc, nevoia de a fugi cât mai repede de acolo.

Ploaia o făcu să înțeleagă răceala înfiorătoare a apei și când dinții începură să-i clănțane începu să alerge ca o nebună.

Nu vom ști niciodată de unde venim și încotro mergem; medicina a decodificat misterul genomului uman, s-a pus la punct tehnologia clonării, și astfel, prin puterea minții, omul a ajuns dincolo de granițe pe care nu visa să le depășească.

Trecerea dintre viață și moarte nu o vom desluși niciodată; oricât de sofisticate vor fi aparatele descoperite de om; dincolo de bariera stabilită cel mai probabil de însuși creatorul, nu vom trece niciodată.

Nu vom ști nici măcar adevăratul sens al vieții.

Poate că în frica animalică ce stăpânește omul în fața morții se află tot tragedia condiției umane.

Poate motivația vieții stă în esența fiecărei clipe de viață, așa cum este, fără nici un fel de țeluri înalte... poate că motivația vieții stă în viața însăși.

Poate că nu sunt nebuni cei ce-și curmă zilele; ei au curajul suprem în fața necunoscutului și nici nu sunt lași. Lași sunt cei care nu găsesc curajul de a-și schimba viața, cei care continuă să se târască prin labirintul existenței umane fără să știe de ce sau pentru ce o fac.

Când ajunse acasă, Ferda deschise ușa apartamentului și pentru o secundă i se păru că a ajuns într-un loc străin; era o liniște încremenită. Aprinse lumina prin casă și începu să umble ca o nălucă.

Sufrageria era mare, respirând un lux de bun gust, cu tablouri scumpe atârinate pe pereți. Dormitorul decorat în tonuri de alb și liliachiu, cu perne brodate manual, bucătăria utilată modern părea desprinsă dintr-o revistă... dar Ferda simțea în tot spațiul casei o ostilitate, de parcă lucrurile nu o recunoșteau.

Se simțea atât de străină de toate, ca și cum ar fi intrat pentru prima dată în casa unui prieten pe care-l invidia că alcătuisese un ambient scump și sofisticat.

Nimic nu avea o amprentă personală, o fotografie, o haină uitată pe un scaun, o cuvertură deranjată, totul respecta o ordine perfectă, impusă parcă din afară.

Intră în baia mare cu jacuzzi, cu pereții îmbrăcați în marmura scumpă adusă din Italia și când se uită în oglinda ce ocupa aproape un perete întreg, avu aceeași senzație de înstrăinare.

Răsuci robinetele aurite și privi apa care curgea fără zgomot, de parcă murise și ea; se răzgândi și opri apa...

Se uită în jur ca rătăcită dar își aduse aminte ce căuta.

În minibarul din sufragerie erau înșirate pahare din cristal, porțelanuri chinezești originale, mici statuete din abanos și din jad șterse cu grijă de praf.

Luă o tavă și alese cu grijă 6 pahare; puse alături o sticlă de coniac și se duse în bucătărie.

Când se simți destul de amețită, ieși pășind ca o nălucă și scoase din geantă scrisoarea de adio pe care o pregătise de multă vreme.

Resp. Rândurile îi jucau în fața ochilor dar nu chicotea din cauza lor; o apucă o veselie subită căci scrisoarea în sine i se părea acum de o absurditate grotescă.

„Dragul meu Fetin,

Pentru că ești singurul care mai contează pentru mine, bunul meu frate, numai ție îți cer iertare. Crede-mă că e singura soluție la care mă gândesc de multă vreme. Nu vreau să folosesc cuvinte mari sau clișee, proprii celor care se decid să se omoare; tot ce vreau e să înțelegi și să mă ierți. Azi împlinesc 40 de ani, e un prag peste care nu vreau să trec; vreau să rămân suspendată exact la granița dintre tinerețe și bătrânețe. Este tot ce merit pentru că n-am știut să mă bucur de viață când eram tânără și frumoasă; vreau să mă opresc aici, înainte ca bătrânețea să-mi răpească atributele feminității iar bolile să mă macine. Numai de tine îmi pare rău; Seven nu mai înseamnă nimic în viața mea, poate doar un musafir care vine acasă din ce în ce mai rar și aducând din ce în ce mai multe daruri. Mă simt pustie, singură... nu vreau decât să pun punct nefericirii și zbuciumului meu. Nu poate încăpea în cuvinte ce simt dar vreau ca măcar tu să înțelegi și să treci mai ușor peste asta. Am o muncă ce nu-mi place, nu mă reprezintă. Mă consider mai presus de condiția asta de învinsă, eu nu am venit pe lume să stau la serviciu 8 ore îngropată în cifre și bilanțuri contabile pentru ca, odată ajunsă acasă să nu găsesc pe nimeni, nici un suflet care să-mi fie aproape. Dacă am avut cândva un potențial creativ, numai eu sunt de vină că nu am știut să-l valorific. Ani la rând m-am gândit că trebuie să existe o meserie care să-mi dea altceva decât o imensă oboseală, respingere și dezgust dar n-am făcut nimic. Însă durerea mea cea mare e că nu am putut face un copil; finalitatea femeii este maternitatea dar până și bucuria asta, atât de simplă și de comună mi-a fost refuzată. Tu știi, Fetin, cât m-am chinuit, câți medici m-au tratat, câte medicamente am înghițit... poate că de aici a pornit nefericirea mea, din singurătatea în care m-am retras ca într-o peșteră. Da, eu am murit de mult;

gestul de acum nu face decât să încheie un proces care mă măcina de mulți ani. Așa că, ultima mea dorință este să treci peste moartea mea firesc, fără slujbe religioase, fără tradiționalele pomeni; m-am rugat eu la Allah să mă ierte și dacă dincolo mă așteaptă o judecată, știu ce justificări să aduc. Dacă până la 40 de ani nu am găsit sensul vieții mele, sigur n-o voi face nici de acum încolo. Am orgoliul de a pune punct unei existențe golite de sens, înainte de a intra în derizoriu și grotesc. Iartă-mă!”

După ce termină de citit, rupse scrisoarea și apucă pe rând paharele din cristal pentru a le trosni de gresia bucătăriei impasibilă, de parcă ar fi săvârșit un ritual; săreau cioburile în toate părțile dar pe fața femeii nu se clintea nici un mușchi

Când termină și se făcu din nou liniște, se duse împleticindu-se spre baie. Se cufundă în apa fierbinte îmbrăcată și încălțată, cum venise de afară; închise ochii și furia ce o turmentase dispăru.

După ce se îmbracă în pijamale, mai umblă o vreme prin casă, dar când se văzu cu mătura și fârașul în mână pentru a strânge cioburile avu iarăși o clipă de luciditate și începu să râdă ca o nebună.

Într-un târziu, când deja totul începuse să se clatine în jur, lăsă sticla de băutură din mână. Se duse în dormitor și înghiți ultimele pastile de somnifer care-i mai rămăseseră.

Se aruncă pe pat și întunericul veni peste ea din toate părțile.

Soneria ceasului o sperie ca în fiecare dimineață și o imensă scârbă i se ridică din stomac. Începea o nouă zi de muncă. Se duse în bucătărie să-și pregătească micul dejun dar se așeză pe un scaun și rămase câteva clipe cu privirea pierdută în gol.

Respi Într-un târziu reuși să se ridice, să facă un duș și să plece din casă.

Ajunse în birou printre ultimii, cu puțin înainte de ora 8 și se apucă imediat de lucru. După o oră își dădu seama că făcuse aceleași calcule de când începuse, aceleași operații cu aceleași cifre. Când realizează asta se opri cu privirea în gol. Ochii o usturau și simți un cerc care i se tot strângea în jurul capului.

Se ridică și se duse să ia o cafea de la bufetul din hol.

Din spate o surprinse o voce:

– Săru' mâna, ce e cu tine aici? Nu prea te văd pe aici de obicei...

Se strădui să încropească un zâmbet:

– A, tu erai, Dane. N-am avut timp să-mi beau cafeaua acasă și am venit să recuperez...

– Ești palidă... nu te simți bine?

Bărbatul o privea cu ochi pătrunzători și prima ei reacție a fost să facă un pas înapoi.

– N-am nimic, cred că s-a adunat oboseala ultimelor zile. Poate că nu mi-am luat de mult concediu...

– Înseamnă că nu prea are grijă de tine... cine trebuie.

Bărbatul încercă să aibă un ton glumeț dar femeia din fața lui părea suferindă, îmbătrânită brusc. O luă de după umeri într-un gest spontan din care ea se desprinsese brusc în clipa următoare.

– „Cine trebuie” este departe, undeva... într-o țară africană.

Bărbatul se retrase puțin; după o secundă întrebă:

– Și când o să revină?

– Sper să vină de sărbători. Asta în cel mai bun caz...

Femeia vorbea pe un ton ciudat iar fața imobilă părea că nu lua parte la conversație.

– Trebuie să-ți fie greu singură... Ferda.

Femeia ridică spre el o privire absentă și îl privi ciudat. Bărbatul se simți încurcat și se grăbi să adauge:

– Știi ce simți, și eu sunt singur... Nu vrei o țigară?

– Nu cred că știi ce simt eu, nu cred că vrei să știi...

Ferda se simți ciudat, de parcă era într-un film prost și bărbatul de lângă ea era un necunoscut ce voia s-o agațe. Se uită la el mânioasă, vrând să-l facă să bată în retragere.

Acesta încercă să pluseze, deși din atitudinea femeii rezulta un mesaj clar.

– Nu trebuie să fii mare psiholog să înțelegi când cineva de lângă tine suferă.

Începu nesigur un gest, de parcă ar fi vrut să-i pună iar mâna pe umăr dar se opri.

Ferda observă și i se păru că tonul ei a fost prea dur. Încercă să șteargă prima impresie deși nu știa prea bine de ce.

– Nu știu dacă ce simt e suferință, doar că nici eu nu știu ce m-a apucat; e ceva trecător... Poate pentru că ieri am mai îmbătrânit cu un an și a trebuit să-mi fac niște bilanțuri... „contabile”.

Bărbatul se învioră brusc prinzând mingea ce îi fusese aruncată.

– La mulți ani Ferda! Îți doresc numai bine, sănătate și fericire! Se opri din scurta euforie și continuă: Dacă vrei, putem sta de vorbă. Spune, măcar un bun ascultător tot sunt, ai încredere!

Ferda se simți brusc foarte obosită și dădu să plece:

– Nu știu dacă ceea ce simt poate fi spus, e mai mult o stare ciudată, de parcă m-ar fi podidit dintr-o dată povara anilor care au trecut fără să-mi lase altceva decât riduri pe obraz. Am avut o viață bună până acum, fără prea multe necazuri, fără zbateri; aș putea spune că viața a cam trecut pe lângă mine. Dar să lăsăm toate astea... Tu de ce spui că ești singur?

– Sunt așa de multe de spus... Hai mai bine să mergem într-o zi să bem o cafea și să vorbim pe îndelete.

– Sunt destul de ocupată în ultima vreme, nu cred că pot...

– Înțeleg... dar sunt momente în viață când e mai bine să stai de vorbă cu un prieten..

— Te asigur că am destui prieteni cu care să pot sta de vorbă...
Acum trebuie să mergem înapoi, pauza s-a terminat.

După ce se despărțiră, gândurile își reluară vârtejul.

„Cred că par disperată din moment ce am ajuns să mă destăinui unui coleg cu care n-am vorbit decât despre lucruri banale până acum. Nu trebuie să mai beau... sau poate că totul e din cauza lipsei lui Seven... și mai este așa de mult până se întoarce... De fapt, nici nu mai știu de ce naiba îl aștept, între noi nu mai e nimic de mult, totul se datorează inerției; ce este și mai patetic e ca păstrez inerția și în mintea mea, în modul în care percep relația noastră. Sau... ce a mai rămas din ea. Când doi oameni sunt împreună doar câteva luni dintr-un an, deja punțile dintre ei sunt rupte, fiecare evoluează separat în absența celuilalt și este foarte greu să păstrezi iubire pentru un om pe care îl vezi episodic. De fapt este chiar imposibil. Iubirea e un foc ce trebuie alimentat zilnic de părtașii ei. Focul nostru s-a stins de multă vreme, dacă trebuie să fiu sinceră cu mine însămi, eu am fost cea care m-am încăpățânat să cred în acest foc, alimentându-l singură, fără să fiu conștientă de asta. Nu trebuia să mă sperii de furtună... am ajuns într-un punct în care nu mai pot continua. Nici nu știu cum să mă numesc, dacă am ajuns să mă mint singură, și asta nu de fațadă ci chiar în gândurile mele. Sunt așa de vulnerabilă, aproape că mi-e și milă dar mă și detest în același timp. Sufletul meu este ca o rană veche, așa de veche încât nici nu mai doare; îi neg existența și o acopăr cu ce pot, numai că sunt momente când rana se deschide și doare. Mereu am urât disimulații, oamenii care joacă teatru în viața de toate zilele, dar josnicie mai mare decât să nu fii cinstit cu tine însuși, nu cred că se poate. M-au speriat câțiva stropi de ploaie... trebuia să termin odată cu viața; sunt patetică, de fiecare dată când mi-e greu mă gândesc să termin cu toate, dar sunt prea lașă. Dacă am ajuns să-mi fie milă de mine și să mă detest... mai jos de atât nu se poate.”

Zilele treceau aproape la fel pentru Ferda, cu rutina zilnică, cu weekend-urile mai apăsătoare și mai pustii ca niciodată iar semnalele primite de la soțul ei erau tot mai rare.

Iarna era blândă și monotona și ea, ca o toamnă în repetiție, cu singura diferență că erau mai multe zile lipsite de soare. Se apropiau sărbătorile de iarnă încet, monotone și încadrate oarecum în clișeele deja uzate de atâta folosință. Privea agitația din jur adâncită în singurătatea ei, cu ochi triști și oboșiți. Ar fi vrut să-l aibă lângă ea pe Seven, ar fi vrut să-i cumpere cadouri, să-l simtă aproape. Nu resimțea lipsa lui neapărat ca iubit sau ca soț dar tânjea după simpla lui prezență ca partener de dialog cu care să poată comunica.

Poate ceva din structura ei interioară o făcea să se usuce pur și simplu fără prezența continuă a unui bărbat, iar lipsa copiilor accentua această senzație într-un gol aproape material.

Ca în fiecare an, perioada sărbătorilor a fost mai grea pentru Ferda, cu atât mai mult cu cât firma la care lucra dăduse angajaților o perioadă lungă de vacanță; nici nu mai știa cum să-și ocupe timpul liber.

Era destul de izolată, nu avea prietene cu care să se vadă, pierduse de mult vechile legături din cauza geloziei soțului, care luase ceva din viața ei fără să pună nimic în loc.

Zilele treceau din ce în ce mai greu, de parcă însăși perceperea timpului se desfășura între alte coordonate ca până atunci.

Serile erau puțin mai ușor de suportat, când găsea în băutură un gen de aliat care o ajuta să plonjeze mai ușor în uitare și somn.

Se simțea ca într-o cușcă, prizoniera propriilor neputințe și lașități.

Criza deveni și mai acută în noaptea de revelion pe care urma s-o petreacă singură, în fața televizorului. Nu mai știa socoteala